

КАРОЛІНА СКАКУНОВА:

«Немає маленької чи великої допомоги – важливий кожен внесок»

Кароліна Скакунова працює у відділенні соціально-гуманітарної роботи відділу кадрового забезпечення ЛьвДУВС. Ще з дитинства вона активно займається волонтерством, у студентські роки організувала благодійні акції у стінах університету. Кароліна поділилася в інтерв'ю своїм досвідом у цій сфері та розповіла про ініціативи, над якими працює зараз.

– Розкажіть трішки про себе? Як починався Ваш волонтерський шлях?

– Мої студентські роки пройшли тут, у стінах рідного університету. Адже я навчалася в Інституті управління, психології та безпеки ЛьвДУВС за спеціальністю «Психологія», а зараз тут працюю у виші. Це саме та робота, про яку завжди мріяла. Я люблю цю справу, живу нею і віддаю їй всю себе.

Мій волонтерський шлях почався з 14-ти років і відтоді я його не покидаю. Цей досвід дав мені розуміння того, що кожна людина є особистістю, кожен із нас має свою унікальну історію, яка заслуговує на те, щоб бути почутою.

– Пам'ятаєте свій перший волонтерський проєкт?

– Складно виділити щось одне, адже за роки назбиралося багато цінних ініціатив. Наприклад, моя сім'я почала допомагати ВПО ще з 2014-го року, коли люди з Криму тікали сюди, на захід України. Тоді ми прихистили у себе родину з дітьми.

Мабуть, такі виділю особливо знакову для себе подію – створення Волонтерського благодійного штабу в нашому університеті. Адже в умовах повномасштабного вторгнення я зіштовхнулася із проблемою нерівномірного розподілу благодійної допомоги, яка надходила від різних меценатів. Чимало організацій Львова давали значно більше, ніж могла дати я одна. Тому я вважала себе неконкурентноспроможною, але, попри те, важливою. Створення Волонтерського штабу від-

кривало нові можливості та дало змогу допомогти більшій кількості людей.

Особливо пам'ятаю момент, коли росіяни підірвали Каховську ГЕС. Ми тоді всю допомогу, яку взагалі мали у штабі, передали Зимноводівський ОТГ, де приймали людей із Херсонщини.

Таким чином справа, що починалася зі студентських ініціатив, переросла у повноцінну роботу. Зараз я займаюся координацією волонтерських ініціатив наших здобувачів освіти. Один з останніх заходів ми організували для дітей, які долають хворобу у онкологічному центрі. Я на власні очі побачила, що таке боротьба за життя і пролила багато сліз.

Тому варто знати, що благодійна робота – це нелегка праця і вона вимагає величезних зусиль. Інколи ти вичерпуєш себе, але водночас кожен захід наповнює тебе зсередини.

– Чого, на Вашу думку, зараз найбільше бракує волонтерському руху?

– Найбільше не вистачає людей, а також фінансової під-

тримки. Адже молодь дуже часто готова працювати, але їй потрібен поштовх. Ну й не забуваймо про те, що кожен захід потребує вливання коштів, яких завжди бракує.

– Розкажіть детальніше про Ветеранський хаб, над яким зараз працюєте.

– Цей проєкт ми організуємо за дорученням Міністерства внутрішніх справ України та Міністерства освіти і науки України. Його мета полягає в тому, щоб розповідати про військових, не давати нікому забути про них і нагадувати, завдяки чому ми зараз маємо змогу навчатися та працювати.

Все зараз лише на етапі організації, але ми можемо поділитися деякими деталями. Наприклад, ми плануємо на базі ЛьвДУВС створити подкаст із захисниками та захисницями, який буде мати назву «Військовий фактаж. Очіма воїна». Це має полегшити комунікацію між ветеранами та цивільними й зблизити їх.

– Волонтерів якого напрямку зараз в Україні найбільше не вистачає?

– Зараз найбільшій підтримки потребують військові та діти, які борються зі смертельними хворобами. Але насправді треба активно пра-

цювати за всіма напрямками, бо достатньо, мабуть, не буде ніколи. Адже потреби постійно зростають. І для мене особливо важко усвідомлювати, що я не можу допомогти всім одночасно.

– Досить поширена думка що, мовляв, «мій вклад маленький і це ніяк не допоможе». Або «мій донат у сумі двох гривень глобально не змінить ситуацію». Як боротися із такими переконаннями?

– Для людей слово «допомога» стало тригером. Адже прохання про неї лунають чи не на кожному кроці. Як я вже казала, допомогти всім нереально. Але пам'ятайте, що, підтримуючи інших, ми не лише віддаємо, а й здобуємо, отримуємо задоволення від того, що зробили комусь добро. Це відчуття внутрішнього піднесення, коли усвідомлюєш, що робиш хороші справи – не передати словами.

Немає маленької чи великої допомоги – важливий кожен внесок. Якось для закриття збору мені не вистачило 33 копійки. Я завжди буду згадувати цю історію як приклад того, що великі справи складаються з маленьких і навіть така незначна сума може врятувати комусь життя.

Розмовляла
Яна Гавришко

У ЛьвДУВС обговорили новітні тенденції державної політики у сфері протидії торгівлі людьми та незаконній міграції

На базі Львівського державного університету внутрішніх справ відбувся захід міжнародного рівня – науково-практична конференція «Державна політика у сфері протидії торгівлі людьми і незаконній міграції».

ЛьвДУВС організував подію спільно з ОБСЄ та Консультативною місією Європейського Союзу в Україні. До заходу доєдналися більше сотні учасників з різних областей нашої держави та з-за кордону.

інновацій Едуард Кісілюк приєднався до обговорення через онлайн-зв'язок.

«Наша робота у сфері протидії згаданим злочинам потребує комплексного підходу, активної синергії й одноставнос-

ського регіонального представництва КМЕС в Україні Ханнелоре Вальєр.

«Торгівля людьми є багатоаспектним злочином. Належний захист постраждалих та свідків, а також притягнення винних до відповідальності – надзвичайно складний процес. Зі свого боку ми з колегами готові ділитися досвідом таких розслідувань, підтримувати Україну у реформуванні безпекового сектору та

дії торгівлі людьми і незаконній міграції в Україні. Спікер запевнив, що Рада сприятиме у цьому, адже дуже цінує кооперацію з українськими колегами й прагне допомогти боротися із викликами війни.

Доєднався до пленарного засідання і голова Державної служби України з питань праці Ігор Дегнера.

«На жаль, повномасштабне вторгнення росії створило сприятливий «ґрунт» для розвитку злочинних мереж, що займаються різними видами експлуатації. Тож слід регулярно інформувати населення про ці загрози, ділитися правилами безпечного працевлаштування і трудових відносин», – зазначив він.

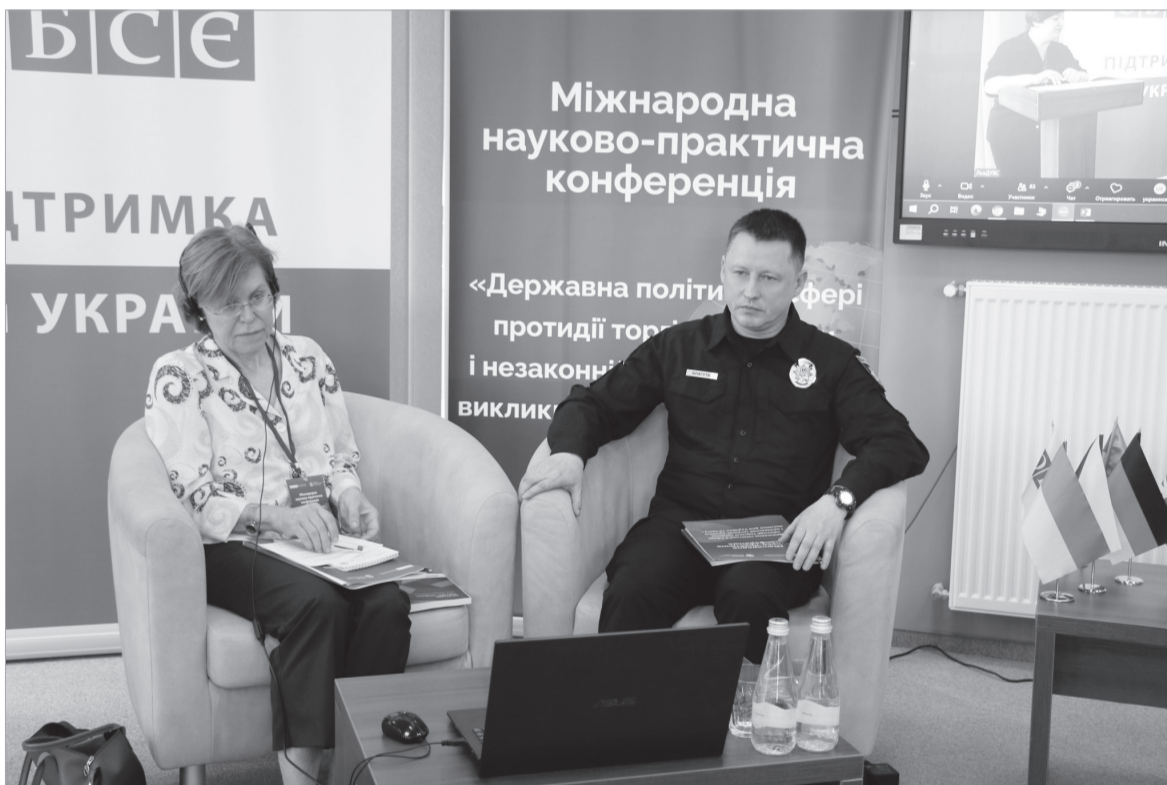
На важливості організації таких інформаційних кампаній

«Постраждалі особи мають знати, куди звертатися по допомогу, розповісти про пережитий досвід всупереч соціальним стереотипам. Стигматизація з боку суспільства досі висока й долати ці тенденції нам слід спільно на різних рівнях. Сьогодні мені приємно бачити такий великий альянс науковців та практиків, покликаний покласти край багатьом проблемам торгівлі людьми. Дякую за небайдужість та справді важливу ініціативу!» – звернулася до присутніх Лілія Савич.

Модераторкою заходу виступила проректорка ЛьвДУВС Ольга Балинська.

Учасники конференції працювали у декількох напрямках.

Протягом першої дискусійної панелі вони окреслили міжнародні стандарти у сфері запо-

Пленарне засідання розпочалося із промови ректора університету Романа Благута.

«Дякую іноземним партнерам за тривалу підтримку у реалізації програм із протидії торгівлі людьми та нелегальній міграції. В умовах збройної агресії росії ми орієнтуємося на новий вектор боротьби із цими злочинами, захист прав та законних інтересів тих українців, які вимушено покинули свої домівки через війну. У цьому контексті важливою є дискусія між експертами різних галузей, впровадження законодавчих змін та новітніх практик, що допоможуть ефективно протидіяти «сучасному рабству» та зменшити його масштаби», – зауважив Роман Благута.

Заступник директора Департаменту освіти, науки та спорту МВС – начальник управління організації наукової діяльності та

ті державних органів, міжнародних організацій, академічних спільнот та громадянського суспільства. Діяльність науковців та практиків має одне із провідних значень у формуванні політики України щодо боротьби із торгівлею людьми та незаконною міграцією», – підкреслив Едуард Кісілюк.

Звернулася до присутніх і координаторка програми «Безпека людини» ОБСЄ Лілія Грудко. Вона наголосила: «Нині слід якомога глибше дослідити природу «сучасного рабства», приділити увагу превентивним заходам щодо нього, проаналізувати форми торгівлі людьми, зокрема і нові методи вербування. Ми маємо кооперувати зусилля та бути уважними до усіх цих деталей, аби йти на десятки кроків попереду сучасних трафікерів».

У постановці проблеми взяла участь також керівниця Львів-

сприяти її євроінтеграції», – відзначила Ханнелоре Вальєр.

У своєму виступі генеральний директор Ради держав Балтійського моря Гжегож Познанські висловив сподівання, що науково-практична конференція стане поштовхом для розвитку новітніх методик проти-

також наголосила директорка Офісу з управління персоналом Львівської міської ради Лілія Савич.

бігання торгівлі людьми й незаконній міграції, а також вплив війни на правові та загальносоціальні заходи у державі.

Друга частина заходу стосувалася кримінальної юстиції у сфері протидії торгівлі людьми та незаконній міграції.

У рамках дискусій науковці та практики розробили рекомендації щодо пріоритетних напрямів роботи у сфері протидії торгівлі людьми та незаконній міграції. Домовилися і про спільні дії у вдосконаленні чинного законодавства України за підтримки іноземних держав та інституцій.

*ВЗГ ЛьвДУВС,
світлини Галини Лемішко
та Юлії Бундз*

Курсант ЛьвДУВС переміг у Всеукраїнському турнірі з армрестлінгу «Кубок Лева»

Учасниками масштабної події стали понад 250 спортсменів із 17-ти областей нашої держави. Змагання проходили на підтримку Сил Оборони України.

За результатами всеукраїнського турніру другокурсник факультету № 1 Владислав Білик здобув дві золоті медалі серед чоловіків у ваговій категорії 60 кг.

Курсант університету спершу переміг суперників, змагаючись правою рукою. А після цього виборов першість у боротьбі на ліву руку.

Під час турніру відбувся благодійний збір на підтримку українських захисників. Організаторам вдалося зібрати понад 150 тисяч гривень, які спрямують на допомогу ЗСУ.

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС

Музикант, письменник та волонтер Олександр «Фоззі» Сидоренко поспілкувався зі студентами ЛьвДУВС

До Інституту права завітав український співак, учасник гурту «Танок на майдані Конго», письменник та волонтер Олександр «Фоззі» Сидоренко. Він презентував молоді декілька своїх книг, а також розповів про благодійні справи на підтримку Збройних Сил України.

«Письменництво є радше моїм хобі, до якого ставлюся із певною легкістю, як до виклику, – зазначив Олександр Сидоренко. – Однак якщо вже вирішую створити історію, то глибоко продумую кожен її бік, планую характери персонажів та середовище, у якому ті взаємодітимуть, інколи навіть починаю дивитися на світ їхніми очима».

Як автор «Фоззі» здебільшого зображує драматичну й часто кумедну атмосферу 90-х років, а прототипами його героїв стають реальні люди – близькі друзі та знайомі.

У доробку письменника – казкава оповідь «Гупало Василь. П'ять з половиною пригод», життєва проза «Чорний хліб», «Червоні хащі» та «Хеві-метал».

«Мої книги – наче «серіали на папері», що завжди базуються на реальних розповідях. Одне із видань – «Чорний хліб» – я створив на основі спогадів мого батька, який теж іще за студентства писав оповідання. Разом із татом ми працювали над багатьма сюжетами і саме він часто надихав мене на творчість», – поділився «Фоззі».

Письменник наголосив, як важливо мати захоплення і не зупинятися у самопізнанні.

«Це додає життю обертів, викли-

ків та насиченості, мотивує рухатися і досліджувати світ», – підкреслив Олександр Сидоренко.

Під час зустрічі гість також порушив тему волонтерства, розповів про добровільні збори та аукціони, ініційовані ТНМК для допомоги нашим захисникам і захисницям.

Крім того, ознайомив з діяльністю фонду «Згуртовані», з яким гурт наразі співпрацює.

ВЗГ ЛьвДУВС,
світлина Діани Паук

СТОРІНКИ МИНУЛОГО

Історія нашої Конституції

28-го червня Україна відзначає одне з найважливіших державних свят – День Конституції. Саме цього дня у 1996-му році ухвалили Основний Закон нашої держави.

Коріння української конституції сягає ще часів київського князя Ярослава Мудрого. Створена ним «Руська правда» є першою відомою кодифікацією прав на території Київської Русі. А «Пакти та конституції законів і вольностей Війська Запорозького...» Пилипа Орлика, які побачили світ у 1710-му році, є першою писемною Конституцією Європи.

В часи революції на початку ХХ століття головний закон Української народної республіки Центральної ради ухвалили 29-го квітня 1918-го року, у свій останній день існування. Конституція проголошувала

державну незалежність і територіальну цілісність УНР, рівність прав громадян, демократичні свободи. Однак цей документ так і не набув чинності через державний переворот гетьмана Павла Скоропадського.

За період окупації України радянським режимом було прийнято низку Конституцій. І хоча у них декларувалися демократичні свободи, вільні вибори та гарантувалися права

людини, але фактично усе це не діяло.

Процес формування нинішнього варіанту головного документа країни почався одразу ж після прийняття 16-го липня 1990-го року Верховною Радою УРСР «Декларації про державний суверенітет України» – і вже у жовтні була сформована Конституційна комісія.

За шість років було створено щонайменше 15 варіантів доку-

мента – вони тривалий час обговорювалися, доповнювалися і доопрацьовувалися. Найгостріші суперечки викликали питання розподілу влади й власності, державної символіки, статусу російської мови й Республіки Крим.

Комуністи відмовлялися підтримувати тризуб і синьо-жовтий прапор, інша частина депутатів не погоджувалася на автономний статус Криму. Зрештою досягли непростого компромісу – автономний статус півострова та схвалення української символіки.

«Батьком» Конституції вважають тодішнього народного депутата Михайла Сироту. Саме він представляв з трибуни Верховної Ради усі її статті в «конституційну ніч» 1996-го року.

У записках про ті події він зазначав, що боротьба була дуже виснажливою, й у деякі моменти здавалося, що все висить на во-

лосині і незалежної України не буде. Але зрештою все вдалося.

Конституцію ухвалили вранці 28-го червня 1996-го року після безсонної ночі парламентарів, яка увійшла в історію як «конституційна ніч». Після того, як 315 депутатів підтримали законопроект, зал вибухнув оплесками та радісними вигуками. До сесійної зали внесли величезний прапор й увімкнули Гімн України – ще одні символи державності.

Зараз наші воїни захищають декларовані у Конституції цінності й доводять, що вони не є порожніми словами на папері. Ми стоїмо на варті наших прав і свобод, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність України.

Яна Гавришко,
за інформацією Українського
інституту національної
пам'яті

Топ новинок Книжкового Арсеналу

Нещодавно у Києві відбулася одна із наймасштабніших культурних подій року – Книжковий Арсенал. Провідна тема заходу – «Життя на межі». На межі між життям і смертю, свободою і несвободою. Символічно, що напередодні росія під час ракетної атаки на Харків знищила найбільшу друкарню України та величезну кількість книг, які мали бути представлені на Арсеналі. Це засвідчило те, що вага слова у нашій боротьбі не менш важлива, ніж вага зброї. А які ж новинки представили українські видавці цього разу, ділимося у добірці.

Марічка Паплаускайте «Потяг прибуває за розкладом. Історії людей і залізниці»

Ця історія починається з розкладу на центральному залізничному вокзалі столиці, де на електронному табло світяться жовтим назви міст, до яких поки що не їдять поїзди: Керч, Мелітополь, Донецьк, Маріуполь, Луганськ, Севастополь, Євпаторія. Але про них пам'ятають і їх відвойовують. Залізниця першою після армії заходить на деокуповані території, на ходу ремонтує колії. Відповідає за безпеку перевезення перших осіб країн-союзників і світових зірок до нашої столиці. Рятує, дає прихисток, забезпечує армію та оборонну промисловість. Дарує надію і єднає.

Українська журналістка Марічка Паплаускайте проїхала понад 8 000 кілометрів і провела 40 інтерв'ю, аби зрозуміти, як залізниця вдалося стати символом спротиву. Чому навіть у розпал повномасштабної війни сполученням Київ-Варшава курсує лише один потяг? Як залізниця стала головним інструментом волонтерського руху і як на ходу спорудила перші у світі медичні поїзди-реанімації для евакуації поранених? Хто організував приїзд до Києва Джо Байдена?

«Потяг прибуває за розкладом» – це реальні історії людей, які щодня роблять надможливе заради того, щоб головна артерія країни невпинно працювала.

Наталія Корнієнко «Слова і кулі»

Це збірка інтерв'ю з тими українськими письменниками та журналістами, які після 24-го лютого 2022-го замінили стилус на стилет і стали військовими або волонтерами. Загалом до книжки ввійшло 24 інтерв'ю. Серед героїв такі українські діячі як Артем Чапай, Галина Крук, Андрій Любка, Тетяна Огаркова, Олександр Михед, Богдан Коломійчук та багато інших.

Двоє з представлених героїв, – Максим Кривцов та Вікторія Амеліна, на жаль, загинули через російську агресію.

Автором передмови до видання під назвою «Такі, як були. Зовсім інакші» є письменник і волонтер Сергій Жадан, який нещодавно і сам приєднався до війська.

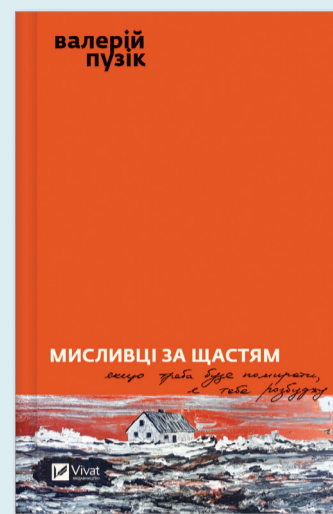

Валерій Пузік «Мисливці за щастям»

Автор написав збірку щемких оповідань про життя на фронті та деокупованих територіях, з яких, попри звільнення, війна нікуди не пішла. Села зруйновані, поля заміновані, але там живуть люди, які вірять, турбуються одне про одного, будують плани, усміхаються всупереч усьому. На деокуповані вулиці повертаються діти й весна.

Це лаконічні історії про військових і цивільних, про те, як довіряти своє життя побратимам і незнайомцям, про звичайні буденні радості: можливість малювати, обіймати кошеня, не боятися тиші. Про обов'язок і вірність, втому і щастя, близькість смерті й наповненість життя.

Книжку присвячено Максиму «Далі» Кривцову, поету і військовослужбовцю, який загинув у січні 2024-го року.

Олександр Будько «Терен» «Історія впертого чоловіка»

24-го лютого 2022-го життя Олександра, який працював баристомою і навчався на графічного дизайнера, як і життя мільйонів українців, докорінно змінилося. Він йде добровольцем до ЗСУ та стає командиром взводу 49-го окремого стрілецького батальйону. Довкола – запекла лінія фронту, на якій є місце для страху, віри, болю, витривалості й хоробрості...

У цій книзі Олександр розповідає, якою війна була і є для нього. Втративши ноги під час контрнаступу на Харківщину, він довів, що силі людського духу немає меж, тож буде боротися до останнього.

Нині Олександр Терен активно адвокатує права людей з інвалідністю, зокрема створив ютуб-канал «Відвал ніг», де разом із запрошеними зірками інспектує українські міста, перевіряючи, наскільки вони інклюзивні.

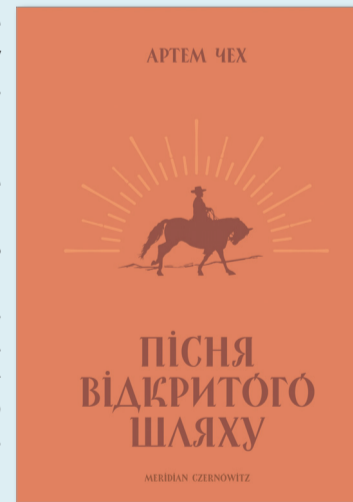

Артем Чех «Пісня відкритого шляху»

Артем Чех знову написав про війну – і знову не про ту. Тобто не про цю. Тому, з одного боку, книгу можна розглядати як жанрово-стилістичну забавку, пригодницько-історичну гру в Америку.

Сюжет нового роману Артема Чеха розгортається навколо Громадянської війни у США, у якій бере участь колишній український кріпак Гнат. Якимось він зустрічає Сема, що раніше був рабом. Вони починають товаришувати й вирушають у подорож Америку.

Опинившись в епіцентрі американської трагедії, Гнат, врешті-решт, стає втіленням американської мрії. Але, з іншого боку, відкритий шлях головного героя – це ще й шлях геть від москви, шлях крізь війну до свободи, шлях від росіянина в пролозі до українця в епілозі.

Підготувала Яна Гавришко,
за інформацією з сайтів українських видавництв